

suche niż średnio w wieloleciu 1986–2002. Intensywne opady wystąpiły w drugiej połowie sierpnia. Najwyższą dobową sumę opadu, 23,1 mm, zarejestrowano 25 sierpnia. Suma opadów w okresie badań wyniosła 79,3 mm.

Warunki termiczne nie odbiegały od wartości średnich. Najwyższa temperatura dobową, 10,2°C, wystąpiła 10 lipca, a najniższa, –1,9°C, 8 września. Średnia temperatura okresu badań osiągnęła 5,3°C czyli równała się wielkości zarejestrowanej w 2001 r.

W czasie sezonu letniego 2002 r. naszą bazę dzieliliśmy z grupą geologów, w skład której wchodził prof. dr hab. Krzysztof Birkenmajer z Krakowa, dr hab. Krzysztof Krajewski z Warszawy oraz student Uniwersytetu Warszawskiego Bartek Luks. Współpraca z nimi ułatwiła nam szereg spraw logistycznych, m.in. transport sprzętu i zaopatrzenia. W tym samym czasie przeprowadziliśmy prace konserwacyjne i remontowe w bazie wyprawy. Część prac wykonała w drugiej połowie lipca, norweska grupa techniczna w składzie Einar Bohlin, Katherina Holmer i Karl Fredheim, skierowana przez biuro gubernatora Svalbardu.

W lipcu i sierpniu wielokrotnie zatrzymywały się na redzie Calypsobyen statki wycieczkowe i jachty. Szczególnie miłymi gośćmi byli uczestnicy sierpniowego rejsu statku „Horyzont II”, studenci UNIS z Longyearbyen oraz grupa wycieczkowa z Australii i Nowej Zelandii na statku „Polar Pioneer”.

Calypsobyen opuściliśmy 13 września na pokładzie jachtu „Eltanin”, który dowiózł nas do Longyearbyen. Do Polski wróciliśmy 15 września drogą lotniczą przez Trondheim, Oslo i Kopenhagę.

Aleksander Guterch
Komitet Badań Polarnych PAN
00–901 Warszawa, Pałac Kultury i Nauki

RAMOWY NARODOWY PROGRAM BADAŃ POLARNYCH 2002–2010

Ramowy Narodowy Program Badań Polarnych, opracowany przez zespoły powołane przez Komitet Badań Polarnych Polskiej Akademii Nauk, po trwającej ponad dwa lata dyskusji, został ostatecznie jednomyślnie zatwierdzony na plenarnym zebraniu Komitetu w listopadzie 2001 r. W czerwcu 2002 r. Program został przedstawiony na Prezydium Polskiej Akademii Nauk, uzyskując pełną aprobatę i pozytywną opinię. Proponowane w Programie projekty i zadania badawcze opracowano w nawiązaniu do najważniejszych międzynarodowych pro-

jektów badawczych. Ich realizacja jest możliwa przy ścisłej współpracy międzynarodowej ze znanymi instytucjami naukowymi na świecie, wymienionymi w Programie.

Podstawę Programu stanowią dotychczasowe dokonania około trzydziestu polskich instytucji naukowych zaangażowanych, w większym lub mniejszym zakresie, w badania polarne. Polska jest w szczególnej sytuacji, posiadając stacje polarne zarówno w Arktyce jak i Antarktyce. Wynikająca stąd bipolarność Polskiego Narodowego Programu Badań Polarnych jest bardzo atrakcyjna dla międzynarodowego środowiska badaczy. Ta cecha polskiego Programu jest niezwykle korzystna dla przyrodniczych studiów porównawczych. Są to bowiem studia o fundamentalnym znaczeniu dla globalnych procesów przyrodniczych i o wielkim strategicznym znaczeniu naukowym, a także geopolitycznym.

Ramowy Narodowy Program Badań Polarnych nie jest projektem badawczym przeznaczonym bezpośrednio do finansowania. Natomiast, zgodnie z opinią środowisk naukowych, może być podstawą dla polityki naukowej państwa w dziedzinie badań polarnych.

Tekst przedrukowano z:

Ramowy Narodowy Program Badań Polarnych 2002–2010, opracowanie zbiorowe pod red. prof. A. Gutercha. Komitet Badań Polarnych Polskiej Akademii Nauk, Warszawa, 2002